

Jamsai

อุบัติเหตุครั้งร้ายแรงที่เกือบจะพรากชีวิตทั้งเธอและเขา
กลับทำให้เกิดเรื่องรอบๆกายที่ประหลาดหัวใจครั้งใหม่!

Jamsai

ทดลองอ่าน

Heart

Charger

ชาร์จ

หัวใจ

Jamsai

ทดลองอ่าน

ให้เต็ม

ไปด้วย

Jamsai

ทดลองอ่าน

รัก

PeePigga เขียน

SUKI ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Samsai

ทดลองอ่าน

Heart Charger
ชาร์ท้าวใจ
โต้ตี๋มไปด้วยรัก

คุณพิชญ์รังษิณรุ่ง
ทำคือนางพรตองค์มาชื่อนอน
ก็คนงี่เง่าที่คิดจะรอนานๆก็
ประสาบวโง่ซี้ดนี่

Heart Charger
ชาร์ท้าวใจ
โต้ตี๋มไปด้วยรัก

คุณพิชญ์รังษิณรุ่ง
ทำคือนางพรตองค์มาชื่อนอน
ก็คนงี่เง่าที่คิดจะรอนานๆก็
ประสาบวโง่ซี้ดนี่

www.samsai.com Jamsai Love

รู้จัก
นักเขียน

คุยกับ นักวาด

สวัสดีค่ะ SUKI ค่ะ ขอเล่าเรื่องช่วงนี้ค่ะ พอตีรับงานมาก่อนที่จะหนีไปเที่ยวเลยทำให้มีเวลาทำน้อยลงกว่าปกติ แต่ก็พอจะจัดเวลาให้ส่งตามกำหนดได้ พอกลับมาเราก็รีบทำงานตามแพลน แต่ตอนที่เรากำลังทำรูปสุดท้ายอยู่ และเดดไลน์คือวันพรุ่งนี้จู่ๆ คอมฯ ก็เสียค่ะ จอร์จ แทบร้อง คือแบบชอบมาเป็นอะไรก็ไม่รู้ตอนรีบๆ อาการคือชาร์จไฟไม่เข้าคอมฯ ค่ะ แล้วแบตฯ ก็ไม่มี เครื่องก็จะดับๆ ตลอดเวลา ต้องรอมันอารมณ์ดีมันก็จะแบบชาร์จให้มันหนึ่ง ก็ต้องทำรูปสุดท้ายด้วยความระแวงค่ะว่าคอมฯ จะดับไปเมื่อไหร่

ก่อนหน้านี้อีกโทรศัพท์พังไปสองรอบ แล้วรอบที่พังหนักๆ คือเราอยู่คนเดียวตอนเที่ยวที่เกียวโต ไปไหนก็ไม่ได้ รูปก็ถ่ายไม่ได้ ติดตอใครก็ไม่ได้ ลำบากมากค่ะ เลยเคลมมันซะที่นั่นเลย ดีที่ได้เครื่องใหม่มาค่ะ แทบอยากกราบพนักงน

ขอบคุณที่เข้าใจภาษาญี่ปุ่นงอแงของอิฉัน

ปีนี้เป็นปีแห่งเครื่องใช้ไฟฟ้าพังเหลือเกินค่ะ... แต่ตอนนี้ยังงี้ก็ต้องขอขอบคุณคอมฯ ที่อดทนจนงานเสร็จ ฮือๆ

FACEBOOK : <https://www.facebook.com/suki.zweet.sm/>

TWITTER : <https://twitter.com/sukizweetsm>

บทนำ

ชีวิตหลังเลิกเรียนของเด็กมหาลัยหลายๆ คนคงจะเป็นช่วงเวลา
ที่แสนมีความสุข ได้ออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ ไปกินข้าวด้วยกัน จากนั้น
ก็ไปนั่งชิลๆ ที่ร้านนมปั่น หรือไปดูหนังฟังเพลง รวมถึงไปจับกลุ่มอ่านหนังสือ
หนังหา แต่สำหรับฉันนะ...ไม่เคยมีโมเมนต์นั้นหรอก อย่างมากก็แวะซื้อข้าวเย็น
ที่ร้านสักแห่งแล้วตรงกลับหอพักเลย จนเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกันมองว่าฉันเป็น
พวกสันโดษ ไม่ชอบเข้าสังคมไปเสียแล้ว

ซึ่งก็คงเป็นอย่างนั้นจริงๆ เพราะฉันไม่ชอบยุ่งสิ่งกับใคร ไม่ชอบไปไหน
มาไหนกับเพื่อนมาตั้งแต่เข้าเรียนมหาลัยปีหนึ่ง จนตอนนี้เรียนปีสามแล้ว
ก็ยังเป็นเหมือนเดิม จะมีก็แต่เพื่อนที่เคยนั่งเรียนใกล้กันหรือทำงานด้วยกัน
บ่อยๆ เท่านั้นที่ฉันจะสนิทด้วย แต่ก็คุยกันแค่ตอนเรียนตอนทำงาน นอกเหนือ
จากนั้นก็ไม่เคยคุยนอกรอบเลย

แต่ว่าวันนี้แปลกไปกว่าทุกวัน หลังเลิกเรียนฉันไม่ได้กลับหอทันที
เหมือนทุกครั้ง เพราะถูกอาจารย์ที่ปรึกษาเรียกไปพบที่ห้องพักอาจารย์
เป็นการส่วนตัว

"ปรางนรี หนูรู้ไหมจะว่าวันนี้อาจารย์เรียกหนูมาทำไม"

ฉันส่งหน้าแทนคำตอบแล้วเอามือขยับแว่นให้เข้าที่ ซึ่งเป็นท่าทางที่เปลืองทำบ่อยๆ เพราะฉันใส่แว่นมาตั้งแต่ ม.ต้น อาจารย์หญิงวัยกลางคนมองฉันอย่างอ่อนใจ ก่อนหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งมาส่งให้ฉันดู

เอ๊ะ...นี่มันกระดาษคำตอบของฉันที่สอบไปเมื่อวันก่อนนี่

"ข้อสอบมีทั้งอัตนัยและปรนัย ข้อสอบอัตนัยหนูทำคะแนนได้เยอะมาก แต่ข้อสอบปรนัยหนูทำผิดเกือบทั้งหมด ผู้ตรวจข้อสอบเห็นว่ามันแปลกมากเลยลองเช็กกระดาษคำตอบดู ถึงได้เห็นว่าหนูฝนคำตอบไม่ครบ ข้อสอบมีหกลิขข้อ แต่ข้อสุดท้ายที่หนูฝนก็คือข้อที่ห้าสิบก้า"

ฉันยืนอึ้งเหมือนคนวิญญานหลุดไปชั่วขณะ ก่อนจะรีบกวาดสายตามองผ่านกรอบแว่น เห็นแผ่นกระดาษคำตอบวิชาฟิสิกส์มาโคเธอราฟี* ในมือแล้วก็ยั้งซ็อก!

จะ...จริงด้วย เป็นอย่างที่อาจารย์บอกเลย ฉันฝนคำตอบไปแค่ห้าสิบก้าซ็อก!

ยัยบ้าเอี้ยยยยยยยยย

ฉันคำตัวเองในใจแล้วตอบอาจารย์เสียงเบา

"หนู...คงฝนคำตอบข้ามข้อใดข้อหนึ่งไปคะอาจารย์"

พอนึกถึงวันที่สอบ ตอนนั้นฉันทำข้อสอบช้อยส์ (ข้อสอบปรนัย) ก่อนโดยทำสัญลักษณ์ติดถูกหน้าช้อยส์ที่จะเลือกไว้ในกระดาษคำถาม ข้อไหนไม่มั่นใจก็เว้นไว้ (จำได้ว่าเว้นข้อต้นๆ อยางข้อที่สองหรือไม่กี่ข้อที่สามไว้ด้วย) กะว่าทำข้อเขียน (ข้อสอบอัตนัย) เสร็จแล้วจะกลับมาเช็กคำตอบอีกรอบ แต่มัวทำข้อเขียนจนลืมดูเวลา รู้ตัวอีกทีก็เหลือเวลาทำข้อสอบอีกแค่นานาที่ฉันเลยรีบกลับมาฝนคำตอบทั้งหมดลงในกระดาษคำตอบแบบเร็วๆ ฝนเสร็จหมดเวลาพอดีก็ส่งเลย ไม่ได้ตรวจทานอะไรทั้งสิ้น ไม่คิดว่าตัวเองจะสะเพร่า

* เกสซ์บำบัด (Pharmacotherapy) เป็นวิชาที่เรียนเกี่ยวกับการปรับยาผู้ป่วยในโรคต่างๆ เรียนตั้งแต่สาเหตุการเกิดโรค อาการและพยาธิสภาพของโรค เป้าหมายการรักษา แนวทางการรักษา การวางแผนติดตามอาการ ยาและวิธีการรักษาแบบอื่นๆ ที่ใช้รักษาโรคนั้นๆ รวมถึงเทคนิคการจ่ายยา การให้คำแนะนำเรื่องโรคและยาต่างๆ ซึ่งวิชานี้จะแบ่งเป็นรายวิชาต่อเนื่อง ก็คือต้องเรียนเกสซ์บำบัด 1 ให้ผ่านก่อนจึงจะสามารถเรียนเกสซ์บำบัด 2, 3 และ 4 ต่อไปได้ (จำนวนรายวิชาแล้วแต่หลักสูตรการสอนของมหาวิทยาลัยนั้นๆ)

ถึงขนาดลืมนข้อที่ตัวเองเว้นไว้

บ้างจริงๆ!!

"อาจารย์ก็คิดแบบนั้น ผู้ตรวจคำตอบก็เหมือนกัน หนูคงไม่ได้ตอบข้อแรกๆ ลักข้อหนึ่งจริงๆ เพราะพอลองเลื่อนคำตอบลงมาหนึ่งข้อ ให้ข้อสุดท้ายตรงกับข้อที่หกลีบ คะแนนสอบหนูจะได้เพิ่มขึ้นเยอะพอสมควร แต่อาจารย์ก็คงปรับคะแนนเพิ่มให้ไม่ได้"

ประโยคสุดท้ายอาจารย์พูดด้วยน้ำเสียงลำบากใจ เหมือนท่านเสียชีวิตแทนกับคะแนนที่ฉันควรจะได้ แต่ฉันเข้าใจนะ ทำใจได้ละ ฉันไม่รอบคอบเองนี่นา

"หนูเข้าใจค่ะ สอบครั้งหน้าหนูจะตั้งใจใหม่และเช็กให้รอบคอบกว่านี้ค่ะ"

"อาจารย์เอาใจช่วยนะจ๊ะ ครั้งนี้ถือเป็นบทเรียน อาจารย์เรียกมาเตือนเพราะหนูจะได้รู้ตัวแล้วไม่ทำพลาดซ้ำอีก"

"ขอบคุณค่ะอาจารย์" ฉันยกมือไหว้ขอบคุณอาจารย์ ท่านว่ากล่าวตักเตือนอีกนิดหน่อยด้วยความห่วงใย ก่อนจะปล่อยให้ฉันกลับบ้านได้

ขณะเดินกลับมาเอากระเป๋าหนังสือที่ห้องเรียน ฉันก็คิดคำนวณคะแนนสอบในใจว่าการสอบครั้งต่อไปต้องทำคะแนนให้ได้เท่าไร คะแนนถึงพอที่จะทำให้ฉันไม่หลุดจากเกรด A

ครั้งที่ผ่านมาเป็น การสอบครั้งที่สองของวิชานี้ โดยเทอมนี้มีสอบทั้งหมดสามครั้ง ดีที่ครั้งแรกฉันทำคะแนนไว้ดีมาก แต่ครั้งที่สองดันสอบตกเพราะความสะเพร่าไม่เข้าทำ (ฉันน่าจะสอบตกนะ แต่คะแนนจริงยังไม่ออกหรอก) เพราะนั่นเหลือการสอบครั้งที่สามในการสอบไปนอลเท่านั้น ฉันต้องทำคะแนนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ถ้าได้คะแนนสอบประมาณ 90% ก็น่าจะยังได้เกรด A อยู่ละมัง

แต่ก็ยากแะะ ที่ผ่านมาฉันมักจะสอบได้คะแนนอยู่ในช่วงประมาณ 70-80% เอง วิชาที่สอบครั้งก่อนได้ 80% มั้ง แต่สอบครั้งนี้ต้องได้คะแนนน้อยมากแน่ๆ เพราะฝนผิด ถ้าจะทำคะแนนสอบครั้งหน้าให้ถึง 90% ละก็... คงต้องอ่านหนังสือให้หนักกว่าที่อ่านอยู่ทุกวันนี้อีกสักเท่าตัว ในเมื่อฉันเรียนไม่เก่ง เลยต้องขยันให้มากกว่าคนอื่น

อยากเรียนเก่งเหมือน 'หมอนั่น' ชะมัด...

จู่ๆ โปหน้าของ 'หมอนั่น' ก็ลอยเข้ามาในความคิด เขาเป็นเพื่อนร่วมรุ่นที่สอบได้คะแนนท็อปไม่กี่โรงท็อปของชั้นปีตลอด (แข่งกับฉันนี่แหละ ในการสอบแต่ละครั้งส่วนใหญ่ฉันจะได้ท็อปไม่กี่โรงท็อปในหลายๆ วิชา ยกเว้นบางวิชาที่ไม่แน่นอนจริงๆ แต่ถึงจะไม่ได้ท็อปคะแนนของฉันและเขาก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์สูงทั้งคู่) ถึงเขาจะชอบนอนหลับตอนอาจารย์สอนแทบทุกคาบ แถมยังทำตัวซึลๆ อยู่ตลอดเวลา แต่จากการที่เคยทำงานด้วยกันบ่อยๆ ฉันดูออกเลยว่าเขาเป็นคนฉลาด หัวไว เข้าใจอะไรได้ง่ายๆ อยู่แล้ว ไม่ต้องอ่านหนังสือหนักมากก็ทำข้อสอบได้ ต่างจากฉันที่กว่าจะสอบได้คะแนนเยอะๆ ก็ต้องตั้งใจเรียนให้เต็มที่ แล้วยังต้องกลับมาทบทวนตำรานอกเวลา ทำสรุปให้ย่อยแต่ละเรื่อง ที่เรียนทุกๆ วันจนชีวิตแทบจะไม่ได้ทำอะไรอื่นนอกจากเรียนกับอ่านหนังสือ

และปัญหาใหม่ที่เพิ่งค้นพบซึ่งถือเป็นปัญหาใหญ่มากกกกกกกของฉันในตอนนั้นเลยก็คือเรื่องความสะอาด! ไม่รอบคอบ! ฉันไม่เคยรู้สึกแย่กับตัวเองมาก่อน ทำไมฉันถึงบริหารเวลาในห้องสอบแบบนี้ ถ้าฉันทำข้อสอบเร็วกว่านี้ ไม่กลับมาฝนคำตอบในเวลาไม่กี่นาทีก่อนหมดเวลา ฉันคงจะฝนคำตอบทันแล้วมีเวลากลับมาเช็คคำตอบ แยะจริงๆ เลย

แล้วสะอาดกว่าวิชาไหนไม่ว่า ต้นมาสะอาดกว่าวิชาที่หน่วยกิตเยอะ แถมปีนี้ยังคิดเกรดโดยใช้คะแนนสอบเป็นสัดส่วน 90% อี๊ อี๊ยยย จะบ้าตาย ฉันไม่อยากหลุดจากเกรด A ไม่นะ!

"เฮ้อออ..."

ฉันถอนหายใจอย่างกลัดกลุ้ม อยากจะตั้งทิ้งผมตัวเองเหมือนคนบ้า แต่คิดว่าทำไปก็คงไม่มีประโยชน์เลยไม่ทำ แล้วเดินไปหยิบกระเป๋าหนังสือที่โต๊ะเรียนซึ่งตอนนี้ไม่มีใครอยู่ในห้องเลย คนอื่นๆ คงจะกลับกันหมดแล้วละเลยเวลาเลิกเรียนมาเกือบชั่วโมงละ ฟ้าใกล้มืดแล้วด้วยเพราะวันนี้เลิกเรียนช้า

พอหยิบกระเป๋าหนังสือแล้ว ฉันก็เดินออกจากห้องเรียน มองไปนอกกระเบื้องทางเดิน เห็นภาพท้องฟ้าสีส้มยามพลบค่ำแล้วยิ่งสลดใจ

ท้องฟ้าที่ค่อยๆ มีดวง รู้สึกเหมือนกำลังมองอนาคตของตัวเองยังไงไม่รู้ ฮือออ

"ไม่ได้สิแก้มบุ่ม แก่ต้องสู้ละ!" ฉันพึมพำกับตัวเอง กำหมัดแน่นและชูขึ้น

ทั้งสองข้าง ทำท่าตั้งการ์ดพร้อมสู้กับอนาคตที่กำลังจะมาถึง

ต้องทำได้ ต้องทำได้สิ! สู้ไว้ยยยยยย!

เรียกกำลังใจให้ตัวเองเสร็จแล้ว ฉันก็เดินลงบันไดเตรียมจะกลับหอ แต่ยังไม่ถึงขั้นสุดท้าย ฉันก็สะดุ้งโหยงกับเสียงตวาดจากใครบางคนที่อยู่ชั้นล่างตรงใกล้ๆ ทางลงบันได

"บ๊ณฑ์ทำแบบนี้ไม่ได้นะ!!"

ถึงจะตกใจไม่น้อย แต่ชื่อที่มาพร้อมกับเสียงนั้นก็ลดความประหลาดใจของฉันลงไปมากโข แฮ่อออ ให้ตายสิ 'หมอนั่น' ตายยากจริงๆ เลย เพิ่งคิดถึงเขาเมื่อก็ เขาก็เดินมาอยู่แถวนี้ซะงั้น

คงก่อเรื่องอะไรอีกแล้วสินะ...

ฉันหยุดฝีเท้า ไม่ก้าวลงบันไดชั้นต่อไป เพราะไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องวุ่นวายของใคร

"เราเลิกกันไม่ได้ ฟังค์ไม่ยอม!"

"ฟังค์..."

"ไม่!! จะให้ฟังค์ยอมรับได้ไง เราเพิ่งคบกันแค่สามวันนะบ๊ณฑ์ สามวันเอง!! แล้วบ๊ณฑ์จะมาทิ้งฟังค์ไปแบบนี้เหออ ฟังค์จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน จะมองหน้าเพื่อนๆ ติดได้ยังไง..."

"ก็ช่างสิ จะสนทำไม" น้ำเสียงหุ้มตุ๋มบอกรอยเย็นซา มันน่าโมโหแทนคนฟังจริงๆ เดาออกเลยว่าคนพูดกำลังทำสีหน้ายังไง คงทำหน้าเปื้อน่ายสุดๆ อยู่แน่ๆ

น่าสงสารผู้หญิงที่ชื่อฟังค์คนนั้นจัง...

เสียงวิ๊ดแว๊ดวอยวายของผู้หญิงที่ชื่อฟังค์ยังคงดังต่อไป สลับกับน้ำเสียงที่ดูเหมือนเบือๆ เริงๆ ติดจะเย็นซาของหมอนั่น หรือก็คือ 'บ๊ณฑ์' เพื่อนร่วมชั้นปีของฉันเอง เขาคือคู่แข่งที่แย่งชิงตำแหน่งท็อปของแต่ละวิชา กับฉันในทุกครั้งที่มีการสอบ และก็ยังเป็นคู่แข่งที่ไต่ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่ปีหนึ่งอีก (ฉันไม่ได้อยากคู่กับเขาหรอก แต่เพราะเลขรหัสประจำตัวนิติตของเราอยู่ติดกันเลยเลี่ยงไม่ได้) ฉันไม่ได้อยากสนิทกับเขา แต่ทำงานด้วยกันบ่อยๆ เลยสนิทกันซะงั้น

ถ้าในฐานะเพื่อน บัณฑิตก็ถือเป็นเพื่อนที่ดีมากคนหนึ่งนะ
แต่ถ้าในฐานะอื่น...ในสายตาฉัน บัณฑิตเป็นผู้ชายที่ไม่น่าคบด้วย
มากที่สุด!

"ฮือๆ"

ในที่สุดก็ได้ยินเสียงของผู้หญิงที่ซื่อซื่อซื่อซื่อให้ออกมา และยังไม่มีที่ท่า
ว่าจะหยุดด้วย ฉันถอนหายใจเฮือกเมื่อเห็นว่าสถานการณ์นี้คงยืดเยื้ออีกนาน
นี่ถ้าเดินอ้อมไปลงบันไดอีกฝั่ง ฉันคงออกไปเดินที่ถนนหน้าตึกนานละ

ไหนๆ ก็ยืนรออยู่ฝั่งนี้นานแล้ว บันไดฝั่งนี้ก็อยู่ใกล้ถนนหน้าตึก
มากกว่าด้วย ฉันเลยตัดสินใจก้าวลงบันไดชั้นต่อไปแล้วทำตัวให้ลึบที่สุด
เดินลงน้ำหนักทำให้เสียงเบาที่สุดเพื่อไม่ให้คนชั้นล่างรู้ว่ามีคนมา และ
ในขณะที่เดียวกันก็พยายามเดินผ่านฉากโศกนาฏกรรมแห่งความรักให้เร็วที่สุด
จะได้รีบกลับหอไปอ่านหนังสือต่อ

แต่ทว่า...

"อ้าว...แก้มบุ่ม"

สันหลังของฉันชาวากับเสียงนั้น ไม่นะ...เรียกฉันทำไมเนี่ยย!

"เฮ้ยยย เดี่ยวๆ รอก่อน"

ทั้งที่ฉันแกล้งทำเป็นไม่ได้ยินแล้วกรี๊ดเดินหนีให้ไว แต่ความร้ายกาจ
กลับไม่ได้มาแค่เสียง ดันมาทั้งตัวเลย!

หมับ!!

คราวนี้ไม่ใช่แค่สันหลังที่ชา แต่ความซาลามไปถึงแขน ขา และทุกส่วนของร่างกาย
เมื่อวงแขนของบัณฑิตวาดมาเกี่ยวคอฉันไว้จนรอบเหมือนเคียว
เกี่ยวข้าว

"จะรีบไปไหน แล้วยังไม่กลับเหรอ" คนถามเหมือนไม่รู้สิก็รู้สาอะไร
ไม่แคร์เสียงร้องไห้ของผู้หญิงอีกคนที่อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลด้วย ฉันสบตอย่างหงุดหงิด
ขณะพยายามแกะมือของเขาที่ล็อกคอฉันไว้ แต่ก็แกะไม่ออก

"ปะ...ปล่อยสิ!"

"บัณฑิต!!" เสียงแว๊ดปนสระอื่นดังขึ้นมาจากด้านหลังที่น่าจะเป็นเสียงของ
ฟิงค์แน่ๆ ทำเอาฉันหัวใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม

โธี่ยยย โดนเข้าใจผิดแน่ๆ เลย

"ยัยนั่นเป็นใครกัน หา!!"

นั่นไง โดนลากไปเกี่ยวด้วยแล้ว อ้ากกก!

"มะ...ไม่ใช่ซะ คือฉัน..."

"ไม่ใช่เรื่องของเธอ อยู่อย่าง" บัณฑิตพูดแทรกขึ้นมากลบเสียงพูดของฉัน ที่พยายามจะแก้ความเข้าใจผิด แต่เขาน่าจะพูดกับฟังค์มากกว่า น่าเสียงที่ใช้ ฟังดูเย็นชาจนน่าขนลุก "เราเลิกกันแล้วก็จบเหอะ น่ารำคาญ"

"อีก..."

"ไปแก้ม เดี่ยวเราไปส่ง" บัณฑิตหันมาพูดกับฉันด้วยน้ำเสียงที่ต่างจาก เมื่อกี้โดยสิ้นเชิง ฉันไม่กล้าหันไปมองด้านหลังว่าฟังค์จะทำหน้ายังไง จะทำหน้าโกรธแค้นฉันมากแค่ไหน จะเข้าใจผิดเป็นตุเป็นตะหรือเปล่า

แต่เพื่อป้องกันตัวเอง ฉันเลยตะโกนเสียงดังทั้งที่ไม่ได้หันไปเผชิญหน้า

"ยะ...อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันกับหมอนี่เป็นแค่เพื่อนกัน!"

"ฮ่าๆๆ" เจ้าตัวปัญหากลับหัวเราะร่ากับคำพูดของฉัน แล้วลืกลอคอดันหลังให้ฉันเดินไปข้างหน้าต่อโดยไม่สนใจผู้หญิงอีกคนที่กำลังตะโกนด่าทอเขาตามหลังมา...

บัณฑิตบังคับให้ฉันเดินมาจนถึงลานจอดรถเขาถึงยอมปล่อย ฉันรีบถอยห่างออกมาแล้วมองเขาอย่างโมโห

"บัณฑิตทำบ้าอะไรเนี่ยยย!"

"เปลี่"

"เปล่าบ้านแกสิ! แกทำแบบนี้ แฟนแกต้องเข้าใจเราผิดแน่ๆ เลย"

"แฟนเก่าต่างหาก"

บัณฑิตพูดยิ้มๆ พร้อมกับทำหน้ากวนประสาท ดวงตาสีดำซาร์โคลวาววับฉายแววขบขัน ทั้งที่สถานการณ์นี้ไม่มีอะไรน่าขำเลยสักนิด เขาดูเหมือนไม่รู้สึกลึ่กผิดใดๆ

หมอนี่มันโรคจิตชัดๆ!

"อึ้ยยย จะอะไรก็ช่างเหอะ แต่อ่าลากเราไปเกี่ยวด้วยได้ปะ เราไม่อยากรมึปัญหากับใคร"

"คร่ำบๆ" เสียงตอบรับแบบขอไปทีสุดๆ "ขึ้นรถเถอะ เดี่ยวไปส่ง"

บัตณ์เปิดประตูรถยนต์คันโก้แล้วเดินหลังฉันให้เข้าไปนั่งในนั้น เพราะเขารู้ว่าฉันต้องไปรอขึ้นรถโดยสารที่หน้าตึกคณะ เขาถึงได้อาสาไปส่ง ไอ้การจะไปส่งเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งทั้งที่เพิ่งทิ้งผู้หญิงอีกคนไปอย่างไร้เยื่อใยเนี่ย... ถ้าไม่ใช่บัตณ์คงทำไม่ได้แน่ๆ

ด้วยความเป็นเพื่อนร่วมชั้นปีที่ต้องทำงานด้วยกันมาสองปีกว่า ฉันกับบัตณ์เลยสนิทกันพอสมควร เขาเป็นเพื่อนที่ฉันคุยด้วยมากที่สุดในคณะแล้วล่ะ เพราะต้องคุยงานกันบ่อยมาก นัดทำงานด้วยกันบ่อยๆ ยิ่งสนิทก็ยิ่งได้รู้จักนิสัยด้านมืดของหมอนี่มากขึ้นเรื่อยๆ ถึงบัตณ์จะเป็นเพื่อนที่ดี แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันมั่นใจและแน่ใจมากคือ...

บัตณ์เป็นผู้ชายที่ไม่มีหัวใจ...

เขาไม่เชื่อเรื่องความรัก การคบผู้หญิงในเชิงชู้สาวสำหรับเขาคือเรื่องสนุก เรื่องทำหายของชีวิต ฉันก็ไม่รู้ตื่นลึกลับหนาวจนกว่าทำไมเขาถึงได้มีอคติกับเรื่องความรักขนาดนั้น แต่อคติเหล่านั้นทำให้เขาไม่รู้สึกลึกซึ้งอะไรเลย เวลาจะทิ้งผู้หญิงสักคนที่เขาคบหาอยู่ด้วย เพราะไม่ได้คิดจะรักใคร่จริงจังตั้งแต่แรก

ฉันถึงได้รู้สึกสงสารผู้หญิงที่ชื่อพิ้งกี้หลงรักใคร่ไม่หลง มาหลงรักผู้ชายที่ไม่มีหัวใจอย่างบัตณ์...

ปลายทางสุดท้ายของผู้หญิงที่ตกหลุมรักหมอนี่นะ มีแต่คราบน้ำตา และหัวใจที่แตกสลาย

"คิดอะไรอยู่ ฮี?"

บัตณ์ซึ่งกำลังทำหน้าที่เป็นสารตีขบรดด้วยใบหน้าซีดๆ สบายๆ ทั้งที่เขาเพิ่งทิ้งผู้หญิงคนหนึ่งให้ร้องไห้ฟูมฟายไปอย่างหน้าตาเฉยนั้นทำให้ฉันรู้สึกหงุดหงิดเป็นบ้า

"ก็คิดเรื่องผู้หญิงคนที่แกเพิ่งทิ้งไง" ฉันตอบอย่างเหลืออด "แกไม่สงสารเขาหรือไงอะ"

"สงสารทำไม พึ่งค้มาขอคบเราเองนะ เราบอกไปตั้งแต่ก่อนคบแล้วว่าแค่ลองคบ ทางนั้นนี่ยอมรับได้ พอคบแล้วมันไม่โอเค เราบอกเลิก กลายเป็น

เราผิดซะงั้น"

ฉันกลอกตามองบนอย่างเหนียวใจ คิดคำพูดที่จะเอามาเถียงไม่ออกเลยจริงๆ คนไร้หัวใจอย่างหมอนี่ เถียงเรื่องความรู้สึกรักใคร่ชอบพอไปก็เท่านั้น ไม่เข้าถึงสมองหรอก คงเข้าหูซ้ายทะลุหูขวานั้นแหละ

"เออ "ไม่รู้แล้ว ซ่างเหอะ" ฉันทอมจำนน แต่ก็อดไม่ได้ที่จะพูดเตือนเขา "แต่แกระวังไว้หน่อยนะบัณณ์ สักวันเธอจะผู้หญิงที่แก๊งๆ ขว้างๆ พวกนั้น จะตามมาแก้แค้นแก หรือไม่ก็อาจจะส่งคนมาตามไล่ฆ่า..."

"อ่านนิยายเยอะไปปะเนี่ย" บัณณ์พูดปนขำ ฉันได้แต่ถอนหายใจ อย่างเอือมระอา จนบัณณ์จะต่อปากต่อคำ

"แล้วแต่เลยจ้า"

พูดจบฉันก็นั่งเฉยไม่พูดอะไรอีก ขณะมองดูทางก็เห็นว่าใกล้ถึงหอพักแล้ว กำลังจะเตรียมขงลงจากรถ แต่ความเร็วของรถกลับไม่ชะลอลง ตรงกันข้าม กลับเพิ่มขึ้นด้วยซ้ำ!

"นะ...นี่! เตี้ยวรว"

"ขอไปเติมน้ำมันแป็บ เดี่ยวกลับมาส่ง" น้ำเสียงกั่นขำของเขาทำให้ฉัน แสบบ้ำ!

"บีมน้ำมันอยู่ตั้งไกล แกแวะส่งเราแป็บเดียวไม่ได้เลยหรอ ฮา!"

"น่า...นะ...ไปเป็นเพื่อนหน่อย"

ถ้าหมอนี่ไม่ลือกประตุรถไว้ ฉันคงเปิดประตุกระโดดลงจากรถทั้งที่ยังแล่นอยู่ไปแล้ว แต่ทำอะไรไม่ได้ใจ เลยได้แต่นั่งโมโหเป็นบ้าเป็นหลัง ฟังเสียงหัวเราะสะใจของไอ้คนขับโรคจิตดูก็รู้ว่าเขาจงใจจะแกล้งฉันชัดๆ รู้จึ้นั่งรถโดยสารมาเองดีกว่า ปานนี้คงถึงหอแล้ว บีมน้ำมันอยู่ตั้งไกล กว่าจะไปกว่าจะกลับคงใช้เวลาเกินครึ่งชั่วโมงแน่

โอ๊ยยย หงุดหงิด คนจะรีบกลับไปอ่านหนังสือไว้ยยย!

"คาดเข็มขัดให้แน่นนะ"

ออยู่ๆ บัณณ์ก็พูดขึ้นมา ฉันเหวอมาก เดาออกทันทีเลยว่าหมอนี่คิดอะไรอยู่ เขาคิดจะแกล้งฉันแน่ๆ เขาก็รู้ว่าฉันไม่ชอบนั่งรถที่ขับเร็วๆ

"ยะ...อย่างนะบัณณ์ กิริตดตดต"

ฉันร้องห้ามแล้ว แต่เขาก็ไม่ฟังเลย คนนี้กำลังคงเหยียบคันเร่งจนมีด
รถถึงได้พุ่งเร็วขนาดนี้ แถมยังแซงรถคันนั้นที่รถคันโน้นที่ ปาดซ้ายปาดขวา
อย่างน่าหวาดเสียวอีก ฉันหลับตาปี มีอึดิ่งเข็มขัดนิรภัยมาคาดไว้ ปากก็ดำ
ไอ้เจ้าคนขับตีนผีบ้านไม่หยุด

"ไอ้บัณณ์ ไอ้เลววว หยุดขับรถเร็วเดี๋ยวนี้นะ ไอ้บ้าเอี้ยยย!!"

"ฮ่าๆ"

ยังมีหน้ามาหัวเราะอีกอะ!!

"เอี้ยยย!!"

คราวนี้ไม่ใช่เสียงหัวเราะ แต่เป็นเสียงร้องลั่นด้วยความตกใจของบัณณ์
ฉันลืมตาขึ้นมาทันทีเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น แล้วสิ่งที่อยู่ตรงหน้าก็ทำเอาหัวใจฉัน
แทบหยุดเต้น

นั่นมัน...ด้านหน้าของรถบรรทุกไม่ใช่หรอ...

บัณณ์คงแซงรถอีกคันแล้วข้ามมาอีกเลน แต่เขาไม่เห็นรถบรรทุก
ที่วิ่งสวนมาหรือไงนั่น!

จะ...จะ...จะชนแล้วววววว

"กรี๊ดดดดด!"

โครมมม!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622757.html>